Ч. 52. Неділя 20 (7) марта 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґавсмана 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Рада державна — Положенє на Угорщині. — Англія і Німеччина.

Вчера по полудни президия польского Кола відбула конференцию з бар. Бінертом. На конференциї були також міністри др. Дулємба і др. Білиньский.

Після „Wiener Allg. Ztg.“ заявив бар. Бінерт на тій конференциї, що узнає головною своєю задачию полагодженє спору між Чехами і Німцями і що в тій справі суть деякі признаки подаючі надію на успіх. Програма праць палати по сьвятах має обіймати предложенє о позичці, службову праґматику і оконечну реформу реґуляміну палати. Порушено також справу утвореня більшости в палаті.

„Korresp. Austria“ доносить: На вчерашнім засіданю клюбу християньско-суспільного заявлено ся однодушно против затвердженя підвисшеня зелізничих тариф на 7 літ. Відтак значною більшостию голосів заявлено ся против податку від вина.

„Narod. Listy“ доносять, що сойм ческий не буде скликаний в часі ферий ради державної.

На вчерашнім засіданю ради державної принято в другім і третім читаню закон о льокальних зелізницях, міжнародний почтовий договор, закон о скороченю часу приготовляючої служби судейскої в Галичині, Буковині і Далматиї і закон в справі удержуваня друкарских прас і инших машин до помноженя письма.

Засіданє закінчив президент пожелавши послам веселих сьвят. О реченци слідуючого засіданя будуть посли повідомлені письменно.

Угорского президента міністрів ґр. Кін Гедерварі'ого приняв цісар на переслуханю, яке тревало годину. Президент міністрів здав справу з політичної ситуациї та предложив пропозицию в справі розвязаня угорского сойму. Цісар потвердив ту пропозицию і на тій основі буде угорский парлямент дня 22 розвязаний престольною промовою, котру відчитає в заступстві цісаря архикнязь Йосиф на замку в Буді.

По переслуханю був ґр. Кін Гедерварі в кабінетовій канцеляриї, де зладжено відповідний документ.

Так отже збере ся угорский парлямент в найблизший понеділок, щоби почути престольну промову про розвязанє посольскої палати. Текст престольної промови вже установлено також і не буде она заключувати ніяких проґрамових висновків, а подасть лише огляд діяльности палати послідного періоду виборчого. Промову відчитає —як вже згадано — не королівский комісар, як то було в 1905 р., при чім прийшло до дуже прикрих сцен, але член пануючої родини, архикнязь Йосиф як цісарский заступник. В подібнім характері виступав вже раз инший член Габсбурского дому, а то арх. Людвик Виктор, коли 1865 р. відчитував престольну промову в справі замкненя і розвязаня австрийского парляменту.

Безпосередно по розвязаню парляменту будуть розписані реченці виборів, які на Угорщині визначують управи муніципій а не правительство. А що на Угорщині парлямент мусить зібрати ся найдальше в три місяці по розвязаню, то нововибрані посли зберуть ся вже 22 червня. Між днем зібраня сойму а послідним виборчим реченцем мусить проминути бодай 10 днів, тож нові вибори на Угорщині відбудуть ся між 25 мая а 12 червня. До тих виборів ґр. Кін Гедерварі прикладає великі надії та надіє ся своєю незрівнаною технікою виборчою доказати такого чуда, що при голо-

---

ХАМЕЛЄОН.

З російского — А. П. Чехова.

Через торговицю іде поліцийний пристав Очумєлов в новім плащи і з пачкою під пахою... За ним ступає рудий поліциянт з решетом, наповненим сконфіскованими веприна ми... Довкола тишина... На цілій площи нема живого духа... Отверті двері склепів і шинків споглядають на сьвіт Божий сумно, як зголоднілі роти; довкола них нема навіть жебраків.

— То ти будеш людий кусати? — чує нагле пристав крик. — Гей, діти, не пускайте єго там! Тепер не вільно нікого кусати. Лови, держи!

Чути щемленє пса. Очумєлов споглядає в ту сторону і бачить, що зі складу дерева купця Пічуґина вибігає на трех ногах пес і тревожно оглядає ся поза себе. За псом жене чоловік в перкалевій викрохмаленій сорочці і в розпятій камізольці. Біжучи за псом, той чоловік перехилив ся цілим тілом наперед, перевернув ся на землю, але вхопив пса за задні ноги. Роздає ся другий раз щемленє пса і крик: „Не пускай!“ Із склепів показують ся заспані лиця, а по хвили перед складом дерева, ні звідси ні звідти, творить ся збіговище.

— Нелад, пане начальнику! — відзиває ся поліциянт.

Очумєлов завертає на ліво і іде на місце збіговища. Під воротами складу дерева бачить того чоловіка в розпятій камізольці, з піднесеною правою рукою, показуючою товпі цікавих закровавлений палець. На єго запитім лици так здає ся стоїть виписано: „Ну, вже я тебе обідру, шельмо!“ Впрочім і сам закровавлений палець виглядає немов трофей побіди. В тім чоловіці розпізнає Очумєлов золотника Хріпкина. Посеред збіговища, розставивши передні ноги і дрожачи на цілім тілі, сидів виновник цілої колотнечі — білий, звинний щенюк, з довгим писком, з жовтою латою на хребті. В єго вогких очах малювала ся тревога і страх.

— Що тут стало ся? — спитав Очумєлов — протискаючись крізь товпу.—З якої причини ви тут зібрали ся? Що значить той твій палець?... Хто тут кричав?

— Іду собі, пане начальнику, нічого нікому не говорячи — розпочинає оповідати Хріпкин, кашляючи в зложений кулак — за деревом до Мітря Мітрина, а тут нараз ні сіло ні пало той проклятий пес хап мене за палець... Перепрашаючи пана начальника, я чоловік робітний... робота моя делікатна... Нехай мені заплатять відшкодованє, бо я тим пальцем певне який тиждень не буду міг рушити... В ніякім праві не стоїть написано, щоби чоловік мав терпіти дармо ізза такого підлого зьвіряти... Коли, кажучи на то, кождому псови вільно буде чоловіка кусати, то ліпше не жити на сьвіті...

— Гм... Добре... — говорить поважно Очумєлов, кашляючи і стягаючи грізно брови. — Добре... Чий то пес? Я того не пущу безкарно. Научу я вас не держати псів на припоні! Час вже звернути увагу на таких панів, що не хочуть держати ся поліцийних приписів. Як заплатить кару, то буде знати, що пси і инші шкідні зьвірята треба держати на ланцуху. Вже я єму покажу!... Єлдирін! — обертає ся пристав до поліциянта — довідай но ся, чий то пес і спиши протокол! А пса треба убити! Сейчас! Мусить бути скажений... Чий то пес, питаю?

— Мені видить ся, що то пес ґенерала Жиґалова — відзиває ся якийсь голос з товпи.

— Ґенерала Жиґалова? — Гм... Єлдирін, здойми но з мене плащ... Страх, як мені горячо! Видко збирає ся на дощ... Але одного лиш не розумію: як же тебе міг укусити той песик? — обертає ся пристав з питанєм до Хріпкина. — Деж би таке щеня дістало до твого пальця? Песинка мала, а ти такий драб! Ти певне роздер собі палець о ґвізьдь, а відтак прийшла тобі до голови гадка, щоби звалити всьо на пса і виманити відшкодованє. Знаю я вас, який з вас чортівский нарід!

— Він, пане начальнику, приложив собаці до писка циґаро, для сьміху, а пес єго цап за руку... От, звичайно дурний хлоп і вже.

— Брешеш, йолопе! Нічого не бачив, то не говори! Пан начальник розумна особа і пізнає, хто бреше, а хто говорить правду як перед Богом... А як неправду кажу, то нехай розсудить мировий судия... Він має написане в праві, що тепер всі рівні!... Я сам, як на те йде, маю брата жандарма!

сованю Мадяри відвернуть ся від Кошута і Юшта, а стануть при Кінї та Тиеї.

Цікавим в угорскій передвиборчій кампанії є те, що провідник независимців Юшт вспів погодити ся бодай з одною національностию. Ось на зборах в Зомбори сьвяточно проклямовано виборчий картель між мадярскою партиєю независимости та сербскими радикалами. Сербскі радикали мали в теперішнім соймі пятьох послів, які при кінци відлучили ся від хорватскої ґрупи та голосували з крайною лївицею. Після заключеного картелю обі партиї мають попирати своїх кандидатів при тіснїйшим голосованю, причім Юшт з'обовязав ся евентуально дати свої голоси сербскому кандидатови навіть против иншого мадярского кандидата. Та угода основує ся на основі спільспільної кампанії обох таборів против Відня.

На увагу заслугують дві бесіди, дотикаючі анґлійско-німецких відносин, а зовсім собі суперечні: одну виголосив в „Ostasiatisches Verein" в Гамбурзі князь Генрик пруский, настроївши єї дуже миролюбно взглядом анґлійских свояків, другу виголосив в низшій палаті в Льондонї перший льорд адміралїциї, Мас Кенна, мотивуючи потребу збільшеня фльоти конечностию охорони краю. Ті обі бесіди міродатних личностий кидають цікаве сьвітло на анґлійско-німецкі відносини. Князь Генрик впевняв, що між Анґлією і Німеччиною панує як найлучша приязнь, що відносини обох держав полягають на єствуючім взаімнім довірю. Противно Мас Кенна уcправедливляв своє предложенє в справі буджету маринарки тим, що вимагає сего дуже нагла конечність охорони краю і заявив, що не надїє ся з сего взгляду супротивленя зі сторони палати і краю. В предложеню не згадано про два кораблї, які будують правительства Австралії і Нової Зеляндиї; ті кораблї будуть готові лїтом 1912 р., але не опустять европейских вод перед кінцем осени, то є до тої пори, коли буде викінчених пять кораблів, предвиджених в новій анґлійскій проґрамі, дотикаючій фльоти.

Новинки.

Львів, дня 19 марта 1910.

Іменованя. Президия гал. краєв. дирекциї скарбу іменувала сталими асиcтентами податковими в XI кл. ранги ad personam провізоричних асистентів податкових: Йос. Пляпера, Ем. Марморовича, Бол. Тинецкого, Ів. Стецева, Евг. Коморовского, Богд. Ковальского, Ст. Гноїньского, Мик. Мазуркевича, Войт. Хршана, Стеф. Панковского, Льонґ. Ульваньского, Ром. Вітрилка, Йос. Ванґартена, Зигм. Кроковского, Еман. Лавровского, Ал. Смагу, Каз. Петрашка, Волод. Черлюнчакевича, Тад. Келяновского, Дан. Гольдблятта, Як. Ельстера, Ів. Тарнавского, Альфр. Островского, Ів. Ланцуцкого, Ант. Ридзона, Ів. Паляска, Мар. Филипка, Люд. Пржесляковского, Вит. Лабазевича, С. Дорнфеста, Кар. Заморского, Зигм. Перацкого, З. Відовского, Л. Пехелеса, Фр. Валля, Теоф. Гушулу, Вол. Велянча, Ів. Ференца, Пет. Федеркевича і В. Сліву.

— **З почти.** З днем 21 марта с. р. отворить ся при ц. к. почтовім уряді в Бабиницях над Сяном перемиского повіта телеґрафічну станцию з обмеженою денною службою.

— **Перші загальні збори** філії Руского Тов. педагоґічного у Львові відбудуть ся в суботу дня 2 цьвітня 1910 р. о годині 5 по полудни в будинку шкіл прив. Р. Т. П. при улици Мохнацкого ч. 12 на I поверсї. Порядок дневний: 1. Відкритє. 2. Відчитанє статута. 3. Вибір виділу. 4. Внесеня. — За комісию педагоґічно-організацийну Р. Т. П. Др. Роман Ковшевич.

— **В Калуши** відбудуть ся дня 25 с. м. о 2 год. з полудня загальні збори Тов. Руск. Дім Народний в хаті „Народного Дому" після отсеї програми: 1) Відчитанє протоколу послідних загальних зборів, 2) справозданє комісиї шконтруючої і уділенє абсолюториї уступаючому виділови; 3) справозданє виділу з діяльности за р. 1909/10. 4) вибір голови, 10 членів виділу і 3 заступників, 5) вибір 3 членів ради завідуючої, 6) вибір комісиї контрольної та 7) внесеня. Перед загальними зборами рано о год. 9 відбуде ся номинальне богослуженє за померших членів в місцевій церкві.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** (Саля Каси ощадности). Початок о год. $7\frac{1}{2}$ веч. В недїлю, дня 20 с. м. пополудневе представленє по знижений до половини цїнї о год. 3 „12 дочок на відданю", народна оперета в 3 діях М. Кропивницкого. — Вечером о год. 7·30 „Маруся Богуславка", історичні картини зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

Ві второк, дня 22 с. м. „Вільгельм Тель", драма в 5 діях Ф. Шіллера в перекладї Б. Грінченка.

— В середу, дня 23 с. м. „Фавст", опера в 5 діях Ґуноа.

— **Нещасливі пригоди.** — З Черновець доносять, що там підчас вправ 41 пп. в стріляню острими набоями на стрільници селянин Білоус підійшов занадто близько, а поцїлений кулею погиб на місци. — Сими днями мала відбути ся в Тернополи судова розправа против кількох паробків з Куровець тернопільского повіта. Паробки вибрали ся до Тернополя зі своїми родичами; в дорозї однак конї одного воза сполошили ся і перевернули віз, при чім один з сидячих на возї, батько одного з обжалованих погиб на місци.

— **Відозва.** Дня 12 с. м. вибух в Пустомитах коло Львова страшний пожар і в протягу пів години обняв пів села. Жертвою его впало 62 господарів, а понад 200 будинків. Погоріло все, що ще люди мали на передновку. Чудом уратувалась церков і приходство. В селї плач і зойк, нї хлїба, нї паші. Звертаємось тому до милосерних сердець з прошенем: поможіть тим бідакам і отріть їм перші слези скорою помочию і найменшими датками, а Бог най Вам винагородить стократно. — За місцевий комітет о. Вол. Стернюк, парох в Пустомитах. (Почта в місци).

† Померли: Сидон Левецкий, ем. радник рахунк. Наміст. в 76 р. житя. — Волод. Варивода, ем. ст. радник судовий і адвокат в Стрию, член ради міста Стрия, б. голова „Міщаньскої бесїди" і член всїх українських народ. тов. в Стрию, упокоїв ся в суботу 12 с. м. — О. Леон. Шефер, парох в Болшеві і галицкий декан упокоїв ся дня 14 с.м. в 67 р. житя, а 41 сьвященьства. — В Перемишли помер тамошний нотар Вол. Яницкий в 60 р. житя. — В Бориславі помер дня 16 с. м. скоропостижно Ст. Жуковский, директор гал. акц. карпатск. Тов. нафтового в хвили, коли на засїданю ради громадскої промавляв за будовою шпиталю.

— **Про люстрацию „Сокола" і читальні „Просьвіти" в Стрілкові** читаємо в „Підгірскій Радї": Люстрация „Сокола" і читальнї „Просьвіти" в Стрілкові відбула ся в недїлю дня 6 марта. Зі Стрия прибули з рамени філії „Сокола" п. Мусикевич, з рамени філії „Просьвіти" ред. Бурбела. Підчас коли друг Мусикевич переводив пожарничі вправи, уставив п. Бурбела в читальни „Просьвіти" скиоптикон. Читальня наповнилась вкоротцї битком. Сьвітляні образи подобались всїм незвичайно, так що для дїтвори, яка не могла помістити ся, заряджено ще одно предcтавленє. Робота в читальнї і в Соколї іде добре, хоч село одно з найбіднїйших. Люди дуже честні, добрі охотно беруть ся до просьвіти. Сокіл справує ся добре, читальня так само. Мають в касї кільканайцять корон, передплачують часописи, бібліотека читальняна числить поверх 150 книжочок. Місцеві громадяни просили, щоби частїйше їх відвідувати, що люстратори з Стрия зроблять з великою приємностию!

— **Процес Тарновска-Комаровский.** В середу д. 9 с. м. розпочало ся переслуховане Прилукова. Він розповідав: По скінченю студий в Москві вибрав я собі адвокатуру і працював в бюрі одного знаменитого адвоката а небавком отворив я власну канцелярию. Я жив собі дуже мирно і спокійно. Моя жінка була чесна господиня і добра матір. Тарновских пізнав я в Острадї коло Києва. Вже тоді ходила чутка, що обоє супруги не конче щасливо жиють з собою і що поступованє ґрафинї давало причину до роздору. Одного дня розповідав менї мій товариш шкільний про Тарновских; казав, що ґр. Тарновский єсть добрим чоловіком, але заходить собі з кождою женщиною; Тарновска кокетка, але она любить свого мужа. Небавком потім довідав ся я, що Тарновский застрілив якогось Борженцкого із зависти. В лїтї 1904 р. написала до мене ґрафиня Тарновска з Острадї, де перебувала в маєтности своєї матери, щоби я порадив їй в справі процесу єї мужа ізза тої події з Борженцким і завізвала мене, щоби я приїхав до Києва.

— Мовчати! Не розбирати нічого!

— Е нї, то не ґенеральский пес... — каже по глубокій розвазї полициянт. — Ґенерал таких не держить... Він має гончі пси...

— Знаєш певно?

— Цілком певно, пане начальнику.

— Правда. Знаю, що ґенерал держить дорогі пси, расові, а той чорти знають якої породи! Нї гладкої шерсти, нї ніякого вигляду... якийсь миршавий псище! І по що такого пса держати? Хиба у того, що его держить, не всї в голові? Колиб такий пес показав ся в Петербурзї або у Москві, то знаєте, що сталось би?... Там ніхто не заглядав би до законів, а просто убили би без ніякого говореня! Ти, Хрінкин, пошкодований, отже не занедбуй своєї справи... Треба раз навчити порядку тих властителїв псів!

— Га, може він і ґенеральский — роздумує знов голосно полициянт. — На писку нема того написаного... Але онодги я бачив такого пса на ґенеральскім подвірю.

— Очевидно, що ґенеральский! — відзиває ся хтось з посеред товпи.

— Гм... Єлдирін, вложи-но менї плащ... Якось вітер потягає... Дрож мене бере... Відведеш пса до ґенерала і довідаєш ся, чи то ґенеральский... Скажеш, що я найшов его заблуканого і остережеш службу, щоби самого пса не пускала на улицю... Пес може бути дорогий, а як кождий дурень зачне єму прикладати циґаро до носа, то о нещастє не тяжко — пес може розхорувати ся... Пес делїкатнє сотворінє... А ти, дурню, спусти руку на долину! Не маєш чого показувати свого дурного пальця!... Сам собі винен!

— Іде кухар від ґенерала, треба его спитати... Гей, Прохоре! А ходи-но сюда, голубчику! Придиви ся тому песови... Чи він ваш?

— От вигадав! У нас ніколи таких псів не бувало.

— Дійстно, нема навіть о що питати — говорить Очумєлов. — Хрінкин винен, що пса зачіпав, але пес видко не має властителя. Нема над чим довго гадати... Я вже сказав, що пес волоцюга — отже так мусить бути... Убити его і конець!

— То не наш пес — повідає дальше кухар. — Той пес належить до брата ґенерала, що онодги приїхав. Наш ґенерал не любить звичайних псів, але ґенеральский брат любить такі пси...

— Так? То брат его екселенциї приїхав? Володимир Іванович? — питає Очумєлов, а на его лици появляє ся усьміх блаженного вдоволеня. Ах, Боже мій! Я нічого не знав! То приїхав в гостину до брата?

— А так...

— Ну, ну, ну... Затужив за братом... Що я нічого не знав... Отже то его песик? Дуже рад... Возьми его, возьми... Дуже хороший пес... Такий оборотний... Цапнув того осла за палець! Ха, ха, ха! Не бій ся песику! Ворчиш? Врр... вр... Гнїваєш ся? Ай, ти милий песику!

Кухар кличе пса і відходить з ним з перед складу дерева. Товпа сьміє ся з Хрінкина.

— Ну, ще я тебе дістану! — грозить Хрінкинови пристав і отуливши ся в новий плащ, пускає ся на дальший інспекцийний обхід.

Перше вражінє, яке она на мене зробила, було дуже сильне. Я поїхав відтак другий раз до Києва і она розповіла мені подрібно цілу справу процесову. Она журила ся своєю дитиною а я радив їй як адвокат. Межи нами завела ся була лиш дружба, але більше нічого. Я хотів відтак вернути до Москви, але она все мене чогось задержала в Києві. Остаточно зачала в мені відзивати ся якась пристрастна любов до Тарновскої і длятого я постановив собі держати ся здалека від неї. Мимо всеї єї просьби вернув я назад до Москви. По якімсь часі закликала она мене знову листовно до Києва. Але я спротивив ся єї жаданю і не поїхав. Пізнійше поручила мені Тарновска, щоби я завів з адвокатом єї мужа переговори в справі помиреня. Коли же я держав ся здалека, она при кінци року написала мені таки отверто, що мене любить. Лист той зробив на мене дуже велике вражінє, бо я ніколи не сподівав ся такого отвертого виявленя.

Прілуков розповідав відтак дальше, що одного разу зійшов ся був з ґр. Тарновским в справі розводу обох супругів. Тарновский був чоловіком знищеним фізично і морально. Він не був противний помиреню з жінкою, але домагав ся відправленя Перієрівної, котра вже тоді служила у ґрафині. (При сих словах Перієрівна глипнула на Тарновску і обі усьміхнули ся. Се зробило на публиці дуже прикре вражінє).

Прілуков розповідав дальше, що ґрафиня Тарновска повідомила его відтак о увільненю єї мужа і одного разу сказала до него в сій справі: „Дивна річ, що можна чоловіка убити, а не дістати за то ніякої кари". На єї любовні листи відповів він, що ніколи не покине своєї родини; але все-таки, коли побачив ся з нею, відносини їх стали ся дуже близькі. Прілуков розповів все своїй жінці, котра тим дуже згривала ся, але все-таки не знайшла лихого слова для Тарновскої. В 1905 р. померла матїр Тарновскої і мені — каже Прілуков — здавало ся, що она ту сумну вість приняла досить спокійно. Але она просила мене, щоби я єї не покидав. Дальших безпосередних подій в тім часі не може вже собі добре пригадати. Я помагав Тарновскій також в єї процесї з сестрою о спадщину по матери і мені удало ся погодити обі сестри.

В часі посту в 1905 р. зачала мене Тарновска намавляти, щоби я покинув свою жінку. Тоді она могла би приїхати до Москви і ми жили би щасливо. Я тому спротивив ся. Тарновска була тоді дуже розпервована і зажила значну дозу кокаїни, а при сій нагоді зажив і я перший раз маленьку дозу кокаїни. (Підчас коли Прілуков то розповідав, Тарновска дістала нараз нервового атаку, зблідла як стїна і пустилась до дверий, а за нею жандарм і прокуратор. Зараз по тім увійшов якийсь урядник і сказав, що Тарновска зімліла. Лїкар дав їй якогось лїку на успокоєнє і по якімсь часї приведено єї знов на салю.

В четвер по полудни прийшло до конфронтациї всїх троє обжалованих, що викликало вельми драматичну сцену. Наумов сказав: Сам підпис Комаровского на сфальшованій телеграмі був би мене не спонукав до убитя ґрафа. То Тарновска сама мене до того перла. Она розповідала мені про иних мужчин, що в ній любили ся, а одної ночи в Москві сказала з плачем, що поручник Шталь нїчтив би ся на неї. — На то Тарновска: То неправда. Я була в близьких зносинах з Наумовом, але то була лиш певного рода довірчивість, котру поясню хиба на тайнім засїданю. Я і старала ся не пустити Наумова, щоби він їхав. — На то крпчить Наумов і бє кулаком об барієру: Ви? То я противив ся а ви сказали мені: „Добре, то пішлю Трубецкого! — **Тарновска:** „Нинї пригадуєте собі лиш то, що менї шкодить!" **Наумов:** Не кажу нічого лиш правду; зізнаю також і против себе: „Кажу, що я убив чоловіка". — Відтак говорив **Прілуков:** То не правда. що я піддав ґрафини убитє Комаровского. Я був лиш єї невільником. Ґрафиня хотїла й мене намовити до самоубийства, щоби могла одержати часть заасекурованої суми по моїй смерти. Коли то їй не удало ся, то она взяла ся до Комаровского і хотїла мене намовити до того, щоби я его убив. Але я був за слабий, щоби їй то обіцяти, бо я єї любив а відтак був би я сам собі смерть зробив.

Телеґрами.

Відень 19 марта. Є. Вел. Цїсар відкрив нинї о 11 годинї перед полуднем виставу в Кінстлергавзї.

Відень 19 марта. Німецкий аґрарний посол до ради державної Леопольд Кольоврат помер в 48 р. житя.

Лїсбона 19 марта. Кн. Опорто зложив в Кортезах присягу яко імовірний наслїдник престола.

Петербург 19 марта. „Нов. Время" доносить о щасливім закінченю переговорів межи Австро-Угорщиною а Росиєю і коментує то в прихильнім дусї.

Петербург 19 марта. Студенти одержали позволенє на устроєнє великого віча протестуючого против виступленя пос. Пуришкевича против студентів. Специяльна делеґация ходила до пос. Мілюкова і дякувала єму за его виступленє в думі в обороні студентів. Рада союза студентів постановила визвати Пуришкевича на двобій.

Петербург 19 марта. В ґуберніях вильненьскій і київскій потягнено до одвічальности судової з порученя міністра комунікаций богато урядників, котрі допускали ся надужить.

Цїна збіжа у Львові.

для 18-го марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·50	до	12·70
Жито	8·70	„	8·90
Овес	7·20	„	7·40
Ячмінь пашний	6·20	„	6·50
Ячмінь броварний	7·—	„	8·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	6·80	„	7·10
Бобик	6·80	„	7·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	60·—	„	70·—
Конюшина біла	65·—	„	80·—
Конюшина шведска	75·—	„	85·—
Тимотка	22·—	„	25·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Оповіщене.

Рада надзираюча Товариства задаткового в Снятинї запрашає на

Загальні збори

котрі відбудуть ся дня 5 цьвітня 1910 о годині 4-ій по полудни.

Порядок дневний:

1) Відчитане протоколу з послїдних зборів.
2) Відчитане справозданя з люстрациї звязкової.
3) Замкнене рахунків за рік оборотовий 1909, справоздане комісиї шконтруючої і удїлене Дирекциї абсолюториї.
4) Затверджене роздїлу зисків доконаного по мисли §. 79 статуту.
5) Вибір 4 членів до ради надзираючої.
6) Справа будови власного дому.
7) Внесеня членів.

З Ради надзираючої Товариства задаткового.

Снятин, дня 14 марта 1910.

Секретар: **Йосиф Мушиньский.**

Предсїдатель: **Филимон Огоновский.**

З друкарнї Вл. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.